

Arrest

nr. 37 415 van 22 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 januari 2010 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 15 november 2000, diende op 27 november 2000 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 maart 2001, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 18 april 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij brief, gedateerd op 7 maart 2003, diende verzoeker een aanvraag in om, overeenkomstig het toenmalig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 juli 2006 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Bij brief, gedateerd op 3 mei 2007, diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, overeenkomstig het toenmalig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Bij arrest van 18 september 2007 verwierp de Raad van State het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 18 april 2002.

1.8. Op 10 november 2009, nadat verzoeker een gevangenisstraf had uitgezeten, besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugdrijving naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 januari 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2007 werd ingediend door: (C., V.) (...), geboren op 13.06.1978 te Kuo Colibaj Ook gekend als:

(J., M.) (J., T.) (J., T.) (S., A.)

Nationaliteit: Moldav (Rep.)

Adres: Centrum voor Illegalen te Vottem, Rue Visé-Voie 1, 4041 VOTTEM

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 27.11.2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd via cursussen en één attest van Nederlandse taallessen voorlegt, zou worden aanzien als een sympathieke, behulpzame en respectvolle mens die geliefd en gewaardeerd zou worden, de Belgische waarden en normen zou respecteren en zijn dochter volgens de maatstaven van de Belgische maatschappij zou opgevoed hebben, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 22.04.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk 1 jaar en minder dan 5 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten, omwille van het plegen van strafbare feiten.

Verder beweert betrokkene dat hij van zijn gezin gescheiden zal worden bij een gedwongen terugkeer. Deze scheiding zou veroorzaakt worden door het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van humanitaire omstandigheden dient in te dienen bij de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in Boekarest (Moldavische staatsburgers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Boekarest) en mevrouw zou zich moeten richten tot de Belgische ambassade of consulaire post in Astana Kazachstan aangezien betrokkene en zijn levensgezellin verschillende nationaliteiten bezitten. Slechts één persoon het kind zou het kind kunnen meenemen naar het land waar hij of zij staatsburgerschap van heeft.

Wat betreft het element van een gedwongen terugkeer; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem reeds betekend op 15.03.2001. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene (V. C.) reeds gescheiden leeft van zijn gezin aangezien zij niet samen verblijven in het centrum voor illegalen te Vottem en dat zijn vrouw volgens het administratieve dossier op datum van 14.05.2007 en 17.11.2009 in staat is alleen te reizen met het kind aangezien zij reeds in Italië verbleven hebben en misschien nog steeds verblijven.

We merken verder op dat de loutere bewering dat slechts één van beide ouders het kind kan meenemen naar zijn of haar land van herkomst en de bewering dat mevrouw en meneer (C.) geen machtiging hebben om op elkaars grondgebied te verblijven, geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren dat beide ouders elkaar niet kunnen vervoegen naar hun respectieve ambassades.

Het feit dat er zich geen Belgische ambassade bevindt in Moldavië, maakt eveneens geen buitengewone omstandigheid uit. Betrokkene kan zich tot de Belgische ambassade te Boekarest (Roemenië) wenden om een machtiging tot verblijf aan te vragen.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de voor hem bevoegde diplomatieke of consulaire post in Roemenië zou trouwens enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceren indien dit gezin nog samenwoonde, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen of met zijn kind te reizen.

De bewering dat betrokkenes kind hier naar school zou gaan en dat deze schoolgang de terugkeer naar het land van oorsprong voor de ouders zou bemoedigen in verband waarmee betrokkene de Raad van State aanhaalt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van het kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Daarenboven kan betrokkene gebruik maken van de schoolvakantie teneinde de nodige stappen te zetten om een machtiging tot verblijf aan te vragen op basis van art. 9.2 van de vreemdelingenwet in het

land van herkomst. Bovendien willen we ook opmerken dat wij enkel een schoolattest van het kind bezitten waarop staat vermeld dat zij werd ingeschreven in school op 09.01.2006 en dat wij herhaaldelijk om verdere schoolattesten van het kind van betrokkene hebben verzocht (zie administratief dossier op datum van 15.04.2009 en op datum van 18.05.2009). Wij mochten echter geen recente schoolattesten van het kind ontvangen. De vermeende schoolgang van het kind van betrokkene kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Daarenboven willen wij graag verwijzen naar de woonstcontrole d.d. 14.05.2007, uitgevoerd door de politiediensten van de gemeente Zwalm en bijgevoegd bij onderhavig verzoekschrift op basis van art. 9§3, en naar een schrijven van het gesloten Centrum te Vottem d.d. 17.11.2009 dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier en naar het negatieve woonstverslag van de politie van Zwalm d.d. 20.05.2009 op het laatstgekende adres van moeder en dochter. Uit het document d.d. 14.05.2007 blijkt reeds dat de levenspartner van verzoeker en zijn dochter, met name mevrouw (M. C.) (...) en juffrouw (A. V. C.) (...), ten tijde van de woonstcontrole in Italië zouden verbleven hebben en dat zij bijgevolg geen positieve woonstcontrole kunnen voorleggen.

Op 20.01.2010 werd eveneens een beslissing genomen voor mevrouw (C.) en haar dochter die zonder voorwerp is verklaard vanwege deze negatieve woonstcontroles,

Uit het document d.d. 17.11.2009, gedateerd twee jaar na de indiening van de aanvraag art. 9§3, blijkt eveneens dat mevrouw (M. C.) en juffrouw (A. C.) zich op dat moment in Italië zouden bevinden.

Tenslotte merken wij op dat betrokkene reeds meermaals inbreuken pleegde tegen de Belgische wetgeving. Betrokkene werd op 20.04.2004 en op 23.04.2008 veroordeeld voor inbreuken tegen de verkeerswetgeving. Op 06.07.2009 werd betrokkene opgesloten in de gevangenis van Doornik wegens diefstal. Op 10.11.2009 werd hij door het Hof van Beroep te Bergen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht. Mede hierdoor kan hem geen gunstig regeling worden toegestaan. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Het belang vormt een ontvankelijkheidsvoorwaarde die ook geldt bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (W. WEYMEERSCH, "*Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DECLERCQ en G. LAENEN (eds.) *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij het land moet verlaten en dat hij derhalve een persoonlijk, rechtstreeks en actueel belang heeft om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van deze bestuurshandeling te vorderen.

De Raad dient evenwel vast te stellen dat het gegeven dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten niet het gevolg is van de bestreden beslissing doch van het feit dat hij illegaal in het land verbleef en hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Tevens moet worden geduïd dat de eventuele schorsing van de bestreden beslissing niet impliceert dat dit bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd. Het feit dat een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen werd ingediend heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van een vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626) en een eventuele schorsing van een beslissing waarbij een dergelijke aanvraag onontvankelijk verklaard wordt heeft niet tot gevolg dat een niet bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet zou kunnen worden uitgevoerd.

Door, in antwoord op de vraag om zijn belang nader toe te lichten, het Belgisch rechtssysteem te bekritisieren toont verzoeker evenmin aan dat de eventuele inwilliging van zijn vordering enig nuttig effect kan hebben. In tegenstelling tot wat verzoeker verder lijkt te veronderstellen verbiedt artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 de nationale wetgever niet om ontvankelijkheidsvoorwaarden te verbinden aan de wijze waarop men zich tot een rechterlijke instantie wendt, mits deze ontvankelijkheidsvereisten niet disproportioneel zijn of de toegang tot de rechter onmogelijk maken. Verzoeker toont in casu niet aan dat de voorwaarde die voortvloeit uit artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van die aard is dat ze als disproportioneel moet beschouwd worden of dat zij de toegang tot de rechter onmogelijk maakt (cfr. RvS 7 februari 2009, nr. 4044 (c)).

Het feit dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij enig belang heeft bij de vordering volstaat om de vordering als onontvankelijk af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

G. DE BOECK